

In casu:

het kappen van twee bomen in de voortuin

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied namelijk in gebied voor verblijfsrecreatie volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 42).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 5 a 97 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

op

wonende te

geboren te

op

geboren te

en

wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 02/07/2003 geregistreerd op 07/07/2003 en vonnis tot echtscheiding en ontbinding van de gemeenschap d.d. 12/08/2005 geregistreerd op 31/10/2005.

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd ahangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 19 januari 2007;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 6 december 2006 onder het nummer zodat voldaan is aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 19 januari 2007:

- het openbaar ministerie in de persoon van substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door de eerste beklagde zelf en door de raadsman van tweede beklagde, mr. advocaat te die tweede beklagde vertegenwoordigde.

1. Gegrondheid strafvordering

De rechtbank is van oordeel dat het bewijs van de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging voldoende blijkt uit de gegevens van het strafdossier. De beklagden beschikten weliswaar over een kapmachtiging voor 4 loofbomen, namelijk kastanjes en berk. Uit het opsporingsonderzoek blijkt dat meer loofbomen werden gekapt dan waar-

voor machtiging werd verleend. Eerste beklaagde erkende op de terechtzitting van 19 januari 2007 trouwens uitdrukkelijk het ten laste gelegde. Ook de verdediging van tweede beklaagde stelde in termen van pleidooien dat het ten laste gelegde niet werd betwist. De feiten dienen zowel eerste als tweede beklaagde te worden toegerekend.

2. Straftoemeting

2.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden.

2.2

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten vertonen objectieve ernst. De beklaagden moeten de regels van de ruimtelijke ordening, die werden ingesteld in het algemeen belang, naleven ook al slaat dit op het kappen van bomen in de voortuin.

2.3

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de stedenbouwwetgeving die werd ingesteld in het algemeen belang rigouzeus na te leven.

2.4

De *eerste beklaagde* is thans   jaar. Hij heeft een onberispelijk strafrechtelijk verleden en stelde marktkramer te zijn.

De *tweede beklaagde* is thans   jaar. Zij heeft een vlekkeloos strafrechtelijk verleden.

De beklaagden zijn nog steeds betrokken in een (v)chtscheidingprocedure.

2.5

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank voor tweede beklaagde het opleggen van een geldboete voor de lastens hem bewezen geachte feiten, zoals bepaald in het dictum van dit vonnis, noodzakelijk.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag namens tweede beklaagde tot het opschorten van de uitspraak van veroordeling. Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco*, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan tweede beklaagde alleszins geen gevangenisstraf maar een geldboete dient te worden opgelegd is de bekommernis om een korte

gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Er valt niet in te zien hoe de hierna opgelegde geldboete voor de tweede beklagde enig declasserend effect zou kunnen hebben. Bovendien dient rekening te worden gehouden met het feit dat nooit enig herstel werd uitgevoerd, noch een aanzet hiertoe, hoewel hiervoor alle kansen geboden werden.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ werd een herstellvordering ingediend (stuk 40, strafdossier) strekkende tot herstel in de oorspronkelijke staat door het aanplanten van twee inheemse loofbomen conform de plaatselijk geldende reglementering en de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, waarbij de bomen een minimum aanplanthoogte van 2 meter dienen te hebben en geplant volgens de regels van de kunst en tijdens de gebruikelijke plantperiodes en indien de aanplantingen afsterven binnen een termijn van 2 jaar na het planten dienen deze aanplantingen vervangen te worden. Een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

3.3

Gezien de door eiser in herstel gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

3.4

De herstelmaatregel moet worden bevolen tegenover elke wegens het stedenbouwmisdrijf veroordeelde persoon. Als bijzondere vorm van teruggave zijn alle wegens eenzelfde stedenbouwmisdrijf veroordeelde (mede)daders hoofdelijk gehouden tot het voldoen van de bevolen herstelmaatregel. De omstandigheid dat de veroordeelden eventueel geen eigenaar meer zijn, neemt niet weg dat lastens hen de herstellvordering kan

en moet worden bevolen (vgl. G. De Bersaques, B. Hubeau en P. Lefranc, *De sanctio-nering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 212-213, p. 126-128 en de daar in die zin geciteerde en door deze rechtbank bijgetreden rechtspraak).

3.4

De gevorderde dwangsom staat in verhouding met de overtreding en dient te worden ingewilligd.

3.5

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt kan de rechtbank soeverein beslissen of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden.

Gezien de hiervoor in de tenlastelegging en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis en 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecieimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;
Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 66, 100;

Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, art. 2, 3 § 2-2°, 12, 14 § 1, 15, 20, 56.1, 58, 59, 59 § 1 en 2;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

**OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK
RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK**

VERKLAART de **eerste beklagde** en **tweede beklagde**
schuldig aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

VEROORDEELT de beklagden **elk** tot een geldboete van **100,00 euro**, vermeerderd met 40 deciemmen (x 5), gebracht op 500,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de hierboven uitgesproken geldboeten van 100,00 euro kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 30 dagen.

SPREEKT in hoofde van elke beklagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklagden elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 191,03 euro;

BEVEELT de beklagden en on vordering van het college van burgemeester en schepenen van tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van het onroerend goed gelegen te binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk door het aanplanten van twee inheemse loofbomen conform de plaatselijk geldende reglementering en de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, waarbij de bomen een minimum aanplanthoogte van 2 meter dienen te hebben en geplant volgens de regels van de kunst en tijdens de gebruikelijke plantperiodes en indien de aanplantingen afsterven binnen een termijn van 2 jaar na het planten dienen deze aanplantingen vervangen te worden, evenals steeds navolgend bij het afsterven van de vervangende beplantingen.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen door de beklaagden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:
ZESENTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZEVEN.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.